

NAŠ GLAS

List za državne nameščence in upokojeence.

„NAŠ GLAS“ izide vsakega prvega, desetega in dvajsetega v mesecu. Naročnina za celo leto Din 40.—, za pol leta Din 20.—, za četrt leta Din 10.—. — Za inozemstvo je dodati poštino. — Oglasi po ceniku. —

Uredništvo: Ljubljana, Frančiškanska ulica 6/1. Rokopisi se ne vračajo. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo. — Upravništvo: Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 6. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 11.467.

L. A.: Naš „ceterum censeo“ ...

O življenjskem vprašanju državnih nameščencev, o problemu stanovanjskih najemnin je razpravljala nedavno tudi naša narodna skupščina. V imenu skupščinskega odbora, ki je proučeval zakon o pobijanju draginje življenjskih potrebščin, je narodni poslanec Miloš Dragović poročal, da je ta odbor dodal svojemu poročilu še naslednjo resolucijo:

»Odbor, ki je proučil zakon o pobijanju draginje življenjskih potrebščin, je soglasnega naziranja, da je neobhodno potrebno, da se sočasno uredi tudi stanovanjsko vprašanje, ker je iluzorno izdajati zakon o pobijanju draginje življenjskih potrebščin, ne da bi se sočasno uredilo vprašanje znižanja najemnin za stanovanja in lokale, ki v svoji sedanji višini v veliki meri povzročajo splošno draginjo.«

To resolucijo je poročevalec utemeljil z daljšimi izjavami, iz katerih posnemamo:

»Ko je narodna skupščina razpravljala o proračunu, je morala odvzeti tudi drž. uradnikom in uslužbencem košček kruha. Ni si odgovorila, ali bo to, kar je ostalo, dovolj za kritje najnujnejših potreb. Na drugi strani pa se dopušča hišnim posestnikom, da ne ozirajo se na splošno gospodarsko stisko, zaradi katere so morali baš drž. uradniki pretrpeti največje žrtve v interesu vseh slojev naroda in tudi hišnih posestnikov, pobirajo še nadalje pretirano visoke najemnine in jih celo še povzvišujejo. Vsakdo si lahko zračuna, kako izhaja uradnik, ki mora 1000 dinarjev in v pre mnogih primerih še več dati samo za stanovanje. Jasno je ko beli dan, da si bodo morali uradniki, če bo ostalo v sedanjem stanju, iskati postranskih dohodkov, in tako preti nevarnost, da se bodo zopet na široko odprla vrata korupciji. Zato zaradi tega je nujno potrebno, da se stanovanjsko vprašanje nemudoma uredi tako, da bodo najemnine pravične za posestnike in za najemnike. Doba splošne gospodarske krize zahteva žrtev od vseh. Bilo bi skrajno krivično in neodgovorno, če bi se bremena, katera nalaga ta kriza, naprtila samo enemu sloju.« Narodna skupščina je, kakor poroča »Jutro«, iz katerega smo posneli prednje, sprejela izvajanja poslanca Dragovića z dolgotrajnim aplavzom.

K temu vprašanju je povzel besedo minister za socialno politiko. Iz njegovega govora navedemo po »Jutru« samo nekaj stavkov:

»Res je, da se zlasti v mestih najbolj pritožujejo zaradi draginje stanovanj in lokalov. To vprašanje pa je,

kakor vsi veste, zelo težavno, obsežno in delikatno. Ministrstvo socialne politike ta problem že dalje časa vestno proučuje. Vpoštovati je namreč treba ne samo stališče najemnikov, marveč tudi hišnih gospodarjev, a vrhu tega globoko posega to vprašanje v kreditne odnose in v samo ekzistenco pre mnogih denarnih zavodov. Zaradi tega reševanje stanovanjskega problema ni tako enostavno, da bi se dalo s samo uredbo o maksimiranju najemnin rešiti, marveč zahteva temeljitega in vestnega studija. Resolucija, ki jo je sprejel skupščinski odbor, je popolnoma na mestu. Docela uvidevam nujno potrebo, da se to vprašanje reši, in si bom prizadeval, da pridobim vlado za to stališče, posebno če hišni posestniki ne bodo sami pokazali dovolj uvidevnosti in ne bodo primerno znižali najemnin.«

Čisto nasprotno stališče hišnih lastnikov v naši banovini jasno izraža resolucija občnega zbora »Pokrajinske zveze hišnih posestnikov za Slovenijo« v Ljubljani od 31. marca t. l. V nji ponujeno »znižanje« najemnin je tako minimalno, da sploh resno ne more priti v poštev. Saj bi se po tem ključu v pre mnogih primerih najemnine absolutno prav nič ne znižale, drugod pa za neznamenit odstotek. Da se pa javnemu uslužbenstvu ohrani možnost življenja, je treba znižati najemnine najmanj za toliko odstotkov, za kolikor so se jim zmanjšali prejemki.

Kaj pa navedena resolucija hišnih lastnikov pravi o stanovanjski zaščiti, nam pokaže, da je samo naslednja odstavka:

»Odklanjamo v polnem obsegu načrt stanovanjske zaščite, kakor so ga objavili nekateri časopisi. Zlata pariteta za stare hiše na podlagi najemnin iz leta 1914. je popolnoma nemogoča, ker so se tekom 18 let hiše tako spremenile, prezidale in popravile, da je takratna podlaga za sedanje najemnine nemogoča itd. Istotako je nemogoče splošno znižanje najemnin za gotov odstotek, ker je veliko posestnikov že večkrat znižalo najemnine, kar bi moralo sedaj tudi ponovno storiti.

Za nove hiše se stanovanjska zaščita ne sme uveljaviti radi tega, ker je bilo lastnikom novih hiš z zakonom zasigurano, da te nove hiše ne bodo prišle pod zaščito. Če bi se jim sedaj zakonito pravico odvzelo, bo prenehala vsaka stavbena podjetnost. Če bi se pa upeljala zaščita za stare hiše, potem bi se vsi najemniki hoteli preseliti v stare hiše, ker bi bile najemnine v starih hišah mnogo nižje kakor pa v

novih. Vsled tega je absolutno potreba, da se niti za stare, niti za nove hiše ne uvaja stanovanjska zaščita itd.«

Spričo tega izrazito odklonilnega stališča hišnih lastnikov pač ne bo preostalo nič drugega kot uveljavljenje zakonskega varstva najemnikov in

Rč:

Ljubljanskim državnim uslužbencem.

Svaka ptica svome jatu leti ...

Občni zbor ljubljanske Nabavljalne zadruge je za nami in smelo trdim, da Ljubljana tako številnega še ni videla. To dejstvo je zelo razveseljivo, ker je ljubljansko državno uslužbenstvo s tem pač pokazalo, da noče biti več brezbržno in pasivno, ampak da hoče aktivneje spremljati delovanje Zadruga in ga poživiti. Nabavljalna zadruga je pač takšna, kakršni smo državni uslužbenci, njeni člani, nič boljša in nič slabša; ona je naša skupna gospodarska ustanova in s tem najtočnejše ogledalo nas vseh, naše stanovske zavednosti ali nezavednosti, naše sposobnosti ali nesposobnosti.

Ali nas je življenje dozdal že kaj izučilo? Dvomim, da nas je dovolj. Kje iščemo in kje najdemo odkrite prijatelje? Še vedno smo se razočarali, če smo jih iskali izven lastnih vrst, če se nismo postavili na lastne noge. Res, pojedinci med nami so sicer prišli na svoj račun, udejstvujoč se zunaj naših organizacij. Toda naša skupnost ni imela od tega nič, če ni imela celo škode.

Vidimo, kako so danes posamezni stanovi, posebno pridobitni, krepko organizirani; ponovno smo videli v zadnjem času, kako krčevito brani vsak le svoje lastne koristi. Kmečkemu stanu, ki ni kdo ve kako organiziran, je v zadnjem trenutku priskočila država na pomoč. Zelo poučno je za nas tudi minilo zasedanje narodne skupščine, ki nam kaže, kako učinkovito so znali posamezni stanovi uveljavljati svoje želje in zahteve, ni se pa našim niti eden, ki bi bil povzdignil glas za naše vitalne interese. To nam mora biti dober nauk, to je migljaj s kolom, da se zatečemo tja, kjer je naše mesto. To je zahteva našega ponosa, če ga imamo še kaj v sebi, zahteva samoobrambe, samoohranitve.

Pri vsem tem vendar ni nikjer drugod uradniška stanovska nezavednost tako velika, kakor pri nas v Jugoslaviji. In zopet moram poudariti, da je nosila vsaj doslej v tem oziru žalost Ljubljana zastavo. Kdor je zasledoval poročila občnih zborov nabavljalnih zdrugetv v drugih mestih dravske

uradna določitev najvišjih dopustnih najemnin

Naš ceterum censeo je in ostane torej:

DAJTE NAM STANOVANJSKO ZAŠČITO IN MAKSIMIRAJTE NAJEMNINE!

banovine, se je lahko o tem dodobra prepričal. Povsod opažamo večji razmah kakor v Ljubljani; ljubljansko drž. uslužbenstvo se je vrglo v naročje neki usodni letargiji. Ali je to obup, ali še ni našlo sebe samega ter šlo vase? Le pogledjmo našo pasivnost tudi v stanovanjskem vprašanju, ki pomeni pri ogromni redukciji naših plač od oktobra 1931 dalje naravnost: biti ali ne biti. Pa se ozrimo v Maribor! Tam je akcijski odbor stalno na delu in je stalno v stikih z javnostjo. Pa bi po številu uradništva morala vendar Ljubljana prednjačiti.

Nadaljnja napaka, ki se je moramo v Ljubljani otresti, je skrajna nezaupljivost, ki jo gojimo proti sebi in svojim ustanovam. Vsakomur zaupamo več kakor sebi! Tu sta glede Zadruga mogoči le dve poti: ali ji zaupamo, se je vsi brez izjeme oklenemo in ustvarimo iz nje pomembno in za skupnost velevkoristno ustanovo, ali pa ji ne zaupamo; potem jo moramo likvidirati. Životarenje ni življenje in je zanje škoda vsakega truda.

Hudo trpimo ljubljanski drž. nameščenci tudi za čudovito komodnostjo. Ne najdemo časa, da bi šli v zadruge in tam izpolniti v formalnem oziru potrebne listine; to nam je muka. Ali pa se izgovarjamo: kdo bo hodil v zadrugo, ko je tako daleč! Zopet navajam kot zgled mariborsko uradništvo, ki je vzorno disciplinirano. Pomisljmo, da je doseglo članstvo mariborske zadruge že impozantno število 4000! Pa je tudi Maribor precej velik in kupuje v zadrugi tudi drž. uslužbenstvo iz vse bližnje in daljnje okolice. Tam ni govora o komodnosti. Člani prihajajo kupovat v velikih množinah in se lepo demokratično razvrstijo, kakor so prišli, na kako protekcijo pri tem nihče niti ne pomisli. Nič tudi večinoma ne tožijo, češ, zunaj so skoro iste cene kot v zadrugi. Vedo, da jim konec leta prinese z dividendo lep prirhanek, da so celo zavarovani za primer smrti, pa ne samo člani, tudi njih žene in otroci. Vedo poleg tega tudi, da je njihova zadruga krepka in solidna, ker ima močan rezervni sklad in

Jules Lemaître:

Vest.

... Govorili smo tisti večer o neomejeni oblasti denarja in njegovi pohujšljivi vsemogočnosti. Dejali so, da se mu klanjajo celo najmodrejši in najkrepknejši ljudje; navajali so podrobnosti, pripovedovali so o čudnih popustljivostih, o majhnih podlostih, v katere je mogel dovesti mnogokrat tega in onega človeka, ki je sicer brez graje in znan zaradi svoje strogosti. To pripovedovanje nas je polagoma spravilo v slabo voljo, kakor da se ne bi sami čutili čisto varne pred vesoljno izkušnjo in kakor da nam je ugotovitev tolikšnih nizkotnosti neke vrste maščevanje. In pogovor se je zasukal v ateljejsko lahkotni pesimizem in mržnjo do ljudi, ki nam danes tako zelo prijata.

Toda nekdo izmed nas, ki dotle še ni nič važnega povedal, je nenadoma pričel: »Nikar se tako ne razburjajte. Kakor je skupna vsota sil v vidnem vesoljstvu zmerom ista, tako bi skoro verjel, da se tudi količina kreposti nič bolj ne izpreminja v npravstvenem svetu. Samo porazdeli-

tevil sil se izpreminja. Razvoj določene pregrehe izzove porast nasprotne čednosti. Morda je bilo v časih Nerona in Heliogabala videti najlepše primere čednosti. Pričan sem, da bi prav tako v našem stoletju, ki je stoletje bank, odkrili, če bi poznali vse duše, najlepše primere »uboštva v duhu.«

Če se ljubezen do denarja stopnjuje, kakor je običajno, prav do najsramotnejše blaznosti, ravno tako se more mržnja napram denarju, ki je mnogo bolj zaslužna in bolj prepričana, povzpeti do najbolj vzvišene rahločutnosti. — Pa kje? me boste vprašali. — Tega ne vem, zakaj duše, ki zares čutijo to mržnjo, ne iščejo luči. Priznam pa, vrhu tega, da morajo biti redke.

Vendar mislim, da sem poznal vsaj eno izmed njih. Da, nekaj mesecev je tega, ko sem srečal osebo, ki je zaničevala, sovražila in se silno bala denarja, tako odkritosrčno in tako globoko in v takih okoliščinah, da so storile to mržnjo naravnost izvanredno in nezaslišano.

Lansko poletje sem stanoval v hišici pod Nogentom, ne daleč od Otoka Lepote. Pogosto sem se sprehajal na bregu Marne, ki je bil ob nedeljah precej obljuden, med tednom pa zapuščen, hladen in prijazen.

Skoro vsakokrat sem srečal tam gospo štiridesetih ali petinštiridesetih let, zelo preprosto oblečeno. Pod pazduho je nosila sklopni stol, na katerem je posedala ob vodi s knjigo v rokah ali z vezenjem.

Imel sem vtis, da mi je njen obraz znan, toda nisem mogel reči, kje bi ga bil že videl.

Nekega dne mi je čisto slučajno povedala služabnica ime te gospe. Bila je to gospa Durantinova. Videti je bilo, da ni bogata, zakaj stanovala je s služkinjo v malem opremljenem stanovanju v Nogentu: toda sprejemala je precej pogostoma na obisk »zelo imenitne ljudi, gospodo v kočijah« in splošno je veljala za gospo »kakor treba«.

Kar naenkrat sem se spomnil. Pred štirimi leti sem bil predstavljen baronici Durantinovi, ženi izredno bogatega denarnika. Šel sem, kakor »ves Pariz«, dvakrat ali trikrat k njim na večerjo in nekajkrat v posete. Pozneje pa, ko sem bil precej dolgo odsoten, nisem več zahajal k njim.

No, gospa, ki se je sprehajala po obrežju Marne, je bila podobna baronici in se imenovala kakor ona. Podobnost imen sama ali pa sama podobnost obrazov ne

bi bila nič dokazovala. Ampak oboje hkrati? Hotel sem izvedeti resnico. Ko sem jo prvič srečal na obrežni cesti, sem se ji približal in jo pogumno z zelo globokim pozdravom ogovoril.

»Gospa baronica Durantinova, upam vsaj?«

Trenotek se je obotavljala, nato je pa mirno odgovorila:

»— Da, gospod.«

Povedal sem svoje ime, spoznala me je spet in pričela govoriti z menoj, prav veselo in z najprirodnejšim izrazom sveta.

Ni bila niti zelo lepa, niti nenavadno duhovita. Toda vsa njena osebnost je dihala popolno vedrost. In prav to je bilo tisto, kar je privlačevalo. Njena navzočnost je učinkovala prijazno in pomirljivo. Čutil si v nji dušo, ki je našla pokoj.

Naglo sva postala prav dobra prijateljca. Zadnja dva tedna mojih počitnic sem jo srečaval skoro vsak dan. Nekoč sem jo celo spremljal domov, na njeno stanovanje, malce zoper njeno voljo, kar moram priznati. Stanovanje je bilo prav za res skromno. Na eni strani je bila sprejemnica predeljena z zavesami in je služila ponoči za spalnico.

izvrstno robo. V svoji disciplinirani hiši so svoji disciplinirani gospodarji. Zato so ustvarili tako ogromne vrednote. Ali bi ne moglo biti tudi v Ljubljani tako?

Zakaj navajam vse to? Zadnjemu impozantnemu ljubljanskemu občnemu zboru mora slediti impozantno število članstva zadruga, ki se mora tekom enega leta zvišati od 400 na najmanj 1000 kupujočih članov. Na pol pota ne smemo ostati, če hočemo priti do cilja. Novi odbor, ki mu je občni zbor poveril zaupanje, dela po svojih najboljših močeh, da člane vsestransko zadovolji. Zato pristopite, ne zadovoljite se pa le s tem, da sami pristopite, pre-

pričujate tudi svoje tovariše, da je pristop k zadrugi moralna dolžnost, resnična korist in življenjski interes vsakega državnega uslužbenca. Komodnost ustrahujte; gospodinje naj o pravem času premislijo, kaj potrebujejo, pa bodo dobile blago o pravem času na dom. Če ste pa s tem ali onim v zadrugi nezadovoljni, povejte to v zadrugi, to je: doma, saj je to vaša zadruga, ne zabavljajte drugod! Nezmožljiv ni nihče, napak pa ne more popraviti, če ne ve zanje.

Le če bomo spoštovali sami sebe, nas bodo spoštovali tudi drugi. Držimo se tudi mi načela: Svaka ptica svoje jatu leti!

Znižanje draginjskih doklad upokojencem.

(Dalje.)

V prejšnji številki našega lista smo razpravljali o osebnih drag dokladah upokojencev, kateri so po novi uredbi razdeljeni na dve skupini: I. staroupokojenci, in II. upokojenci, katerim je bila pokojnina odmerjena po zakonih, ki so dobili obvezno moč po 13. avg. 1923. V tej skupini smo obravnavali podskupino A, v katero spadajo upokojenci, katerim ni bila v pokojninsko osnovo vračunana doklada na službo. Danes pa hočemo razpravljati o podskupini:

B. Upokojenci, katerim je bila v pokojninsko podlago vračunana doklada na službo, odnosno položajna doklada ali doklada na čin in zvanje.

Tudi v tej podskupini so upokojenci ločeni z ozirom na zakone, po katerih so bili upokojeni in z ozirom na čas upokojitve. Sem spadajo upokojenci

I. Po zakonu o uradnikih.

1. Če je bila upokojitev izvršena po uradniškem zakonu z dne 31. jul. 1923 v času od 1. januarja 1929. do 1. aprila 1931. (Pokojnina teh upokojencev je bila v smislu § 341. urad. zakona iz leta 1931. že preračunana po odstotkih, določenih v tem zakonu ter znaša najvišja pokojnina le 95 odstotkov poslednjih aktivitetnih prejemkov.) se določi drag. doklada po sledeči tabeli, v kateri značijo zgornje številke dosedanje, spodnje pa znižane 100% drag. doklade.

	Draginjski razred		
	I.	II.	III.
I. kat. 3 a skupina	1105—300—	935—50—	850—
I. kat. 3. skupina	1105—400—	935—150—	850—50—
I. kat. 4. a skupina	1170—500—	990—250—	900—150—
I. kat. 4. skupina	1170—100—	990—350—	900—250—
I. kat. 5. skupina	1080—650—	900—400—	810—300—
I. kat. 6. skupina	1080—700—	900—450—	810—350—
II. kat. 1. a skupina	1170—700—	990—450—	900—350—
II. kat. 1. skupina	1170—750—	990—500—	900—400—
I. kat. 7., 8. skup.	1034—750—	846—500—	752—400—
II. kat. 2. skupina	1080—750—	900—500—	810—400—
I. kat. 9. skupina	1034—	846—	752—
II. kat. 3. skupina	775—	525—	425—

In spomnil sem se baronice Durantinove, stoječe v plesni obleki, vse leske tajoče se dijamantov, v razkošnih dvorah njenega dvorca na Friedlandski avenijski, kako je prožila v spremstvu rdeče oblečenih služabnikov roko ženske, ki je bila izmed najbolj brezmejno bogatih francoskih milijonark.

Toda zdelo se je, da se sama tako malo spominja tega, da se je navzlic najbolj divjemu poželenju in radovednosti, ki me je kdajkoli motila, nisem upal vprašati o ti tako izvanredni spremembi — in to ni ti ne po največjih ovinkih.

Ko sem se vrnil v Pariz, sem skušal izvedeti vse to. Izvedel sem, da Durantin še naprej plodonosno množi svoje milijone in da je lansko zimo poročil hčer z nekim španskim vojvodom. Glede gospe Durantinove pa ni nihče nič vedel in mislili so, da je na popotovanju ali pa na katerem izmed svojih posestev na deželi.

Končno sem nekega dne imel srečo, da sem našel med znanstvom neko gospo, ki je bila že dolgo časa zaupna prijateljica gospe Durantinove. Hlastno sem jo vprašal, in odgovorila mi je tole:

Zneski v tej in naslednji tabeli služijo le kot podlaga za izračunavanje drag. doklad, ki se ugotove z istim odstotkom po katerem je odmerjena pokojnina. Po procentualni ugotovitvi drag. doklade tvori razlika med prejšnjo, in novo doklado znesek, za katerega je doklada v posameznem primeru znižana. Razliko more vsak upokojenec izračunati sam.

2. Če je bila pokojnina odmerjena po uradniškem zakonu z dne 31. marca 1931. v času od 1. aprila 1931. do 1. aprila 1932., to je do dneva, ko je bila osebna doklada aktivnim uslužbencem drugič znižana, pripada tem upokojencem doklada, ki je razvidna iz sledeče tabele, v kateri značijo spodnje številke sedanjo znižano doklado.

Položajna skupina	Draginjski razred		
	I.	II.	III.
	Drag. dokl. od 1. aprila 1931. do 1. oktobra 1931.	Drag. dokl. od 1. oktobra 1931. do 1. aprila 1932.	Drag. dokl. od 1. aprila 1931. do 1. oktobra 1931.
I. in II.	1500—1000—	1350—850—	
III./1.	1350—1000—	1200—850—	1100—750—
III./2.	1350—1000—	1200—850—	1100—750—
IV./1.	1300—1000—	1150—850—	1050—750—
IV./2.	1300—1000—	1150—850—	1050—750—
V.	1250—1000—	1100—850—	1000—750—
VI.	1200—1000—	1050—850—	950—750—
VII.	1150—1000—	1000—850—	900—750—
VIII.	1100—975—	950—825—	850—725—
IX.	1050—950—	900—800—	800—700—
X.	1000—925—	850—775—	750—675—

Uslužbenci, ki so bili upokojeni v času od 1. aprila 1931. do 1. oktobra 1931., so prejeli višjo osebno doklado, kakor oni, ki so bili upokojeni v času od 1. oktobra 1931. do 1. aprila 1932., ko so prejeli že reducirano doklado. Radi pregleda so se doseda-

»Povem Vam, kar vem, toda razlagala Vam pa tega ne bom. Moja prijateljica je bila stara sedemnajst let, ko so jo omožili. Bila je hči zelo poštenega industrijarja, in njena dota je bila skromna, stopenjdesetisoč frankov, se mi zdi... Zagotavljali so mi, da jo je Durantin vzel iz ljubezni. Mo goče. Res je pa tudi, da je Durantin tiste čase komaj začel s svojimi posli.

Zakon je bil sličen mnogim drugim. Ko so pretekli prvi meseci, si je izbral Durantin ljubico in ravnal z ženo, pravijo, zelo surovo in grdo. Toda vse to se je na zadnje uredilo in poslednja leta se je zdelo, da živita zakonca prav lepo složno.

Sedaj Vam pa moram povedati stvar, katero bi mogla potrditi, da se je med tem, ko je Durantin grabil milijone, zidal veličastni dvorec, v njem kopicil čudesa, — tako malce brez izbire in za kupe denarja — in živel tako kar po kraljevsko, njegova žena v vsem tem razkošju oblačila še naprej kot skromna meščanka, da ni porabila nič denarja zase in da je, kolikor sem sama mogla videti, do kraja razdala za miloščno zelo velike vsote, katere ji je mož dajal. Bilo je, kakor da je trdno sklenila,

nje doklade označile v tabeli z zgornjimi številkami.

Če primerjamo prednji dve tabeli s tabečo reduciranih doklad za aktivne uslužbence, vidimo, da so doklade upokojencev sedaj popolnoma izenačene z dokladami aktivnih uslužbencev. Prej je bila med temi dokladami precejšnja razlika v času od prve redukcije dalje za upokojence, upokojene pred 1. okt. 1931. Razlika je nastala vsled tega, ker se pri prvi redukciji niso sočasne reducirale tudi doklade upokojencev.

II. Glede uslužbencev, upokojenih po zakonu o državnem prometnem osebju, določa nova uredba analogno porazdelitev z istimi dokladami, kakor za civilno uradništvo.

III. Po zakonu o ustroju vojske in mornarice.

1. Če je bila upokojitev izvršena po zakonu o ustroju vojske in mornarice z dne 6. sept. 1929. v času od 1. oktobra 1929. do 1. novembra 1931., pripada upokojencem doklada po tabeli II., odstavka 3., člena 6. uredb.

2. Uslužbencem, upokojenim po zakonu o ustroju vojske in mornarice z dne 30. sept. 1931. v času od 1. novembra 1931. do 1. aprila 1932. pa pripada doklada po tabeli III., odstavka 1., člena 7. uredb.

Vsem upokojencem, spadajočim v podskupino B ter upokojenim v času po 31. marcu 1932. se vzame za osnovo osebna doklada, ki jim je pripadala ob upokojitvi

Splošne določbe.

Predvsem opozarjamo, da je besedilo uredb v našem Službenem listu (in v ponatisku v posebni brošuri) v

5. členu pogrešeno. Glasiti se mora prva beseda prav: »rodbinskim« (ne pa: osebnim!) upokojencem. — Ostalo besedilo tega člena je pravilno.

Vsem upokojencem pripada osebna drag. doklada po draginjskem redu, v katerega spada kraj, kjer se je upokojenec po upokojitvi stalno naselil. V tem pogledu tvorijo izjemo nekatere vrste najvišjih drž. funkcionarjev, ki so bili upokojeni pred 1. sept. 1923., kakor bivši pokrajinski namestniki, bani, poslaniki, člani državnega sveta, glavne kontrole, kasacijskega sodišča, veliki župani itd. Tem pripada enotna osebna doklada po 3000 Din mesečno, neglede na velikost pokojnine in na stalno bivališče. Nova uredba tudi ne dela razlike med drag. razredi za doklade ministrom in banom upokojenim po zakonih, ki so dobili obvezno moč po 31. avgustu 1923. Po prejšnji uredbi je ta vrsta upokojencev prejela 3000 Din doklade neglede na velikost pokojnine. Člen 9. nove uredb pa določa 3000 Din kot maksimum, do katerega sme segati doklada. Kot osnovo za določitev doklade pa določa uredba:

a) za predsednika ministrskega sveta 5000 Din;

b) za ministre in bane, ki jim je odrejena pokojnina tega zvanja 3500 Din;

c) za ministre in bane, ki jim je odrejena pokojnina uradniškega zvanja 3000 Din.

Obenem je treba omeniti, da vsi upokojenci omenjeni v prednjem odstavku, razen onih pod točko c), nimajo pravice do rodbinske drag. doklade. (Konec prih.)

Položaj drž. uslužbenstva v Avstriji.

Iz uradniškega lista »Festbesoldeten Zeitung«, ki izhaja v Gradcu, posnemamo naslednji članek, ki osvetljuje čudne razmere v sosednji Avstrijski republiki.

»V našem listu smo lani v decembru morali zavzeti stališče k sramotnim dogodkom, ki so se pripetili ob demonstracijah pred davčnim uradom v Leobnu, ko je več uradnikov, ki so samo vršili svojo dolžnost, nahujšana množica deloma težko ogrožala, deloma celo dejansko napadla. (O tem je tudi Naš Glas poročal; op. prev.)

Komaj se je med uradničevom umljivo razburjenost, katero so izzvali ti dogodki, malce polegla, se je dogodila spet slična zadeva. Kakor je znano iz poročil dnevnikov, se je vršila dne 9. marca 1932 pred okrajnim sodiščem v Wolfsbergu demonstracija tako zvane »Zveze lavantinskih kmetov v stiski«, ker so si državna oblastva dovolila, da so izvrševale obstoječe zakone zoper hujskače, ki so konec novembra 1931 ob kmetem pohodu ščevali ljudi, naj ne plačujejo davkov.

Demonstracije v naši državi seveda niso redke. Ljudi drže neprestano v napetosti, da bi se vendar nikdar ne umirili in da se gospodarsko država vendar ne bi pričela že mirno razvijati.

Kar se je pa dogodilo pred okrajnim sodiščem v Wolfsbergu, je bilo pa že več kot gola demonstracija.

Pred sodiščem zbrani ljudje so hoteli naskočiti okrajno sodišče, so dejansko napadli mestne stražnike, ki so bili postavljeni v obrambo urada in so končno vlomili vrata, potem ko so si iz bližnje gostilne preskrbeli sekire, lopate in krampe. Šele orožništvu, ki je posegelo vmes, se je posrečilo preprečiti, da nahujšana množica ni vdrla v okrajno sodišče in da so se preprečile nadaljne nasilnosti.

Vprašati se pač moramo, kaj neki je hotela množica, ki je hotela s silo vdreti v okrajno sodišče? Mar je hotela prezaposlenim uradnikom pomagati pri delu? Gotovo ne. Hotela je napasti uradnike, zlasti sodnike, ki se drznejše uporabljati zakone te države tudi napram ljudem, ki mislijo, da si smejo dovoliti že prav vse.

Zanimivo je le, da med aretiranci, ki so napadli okrajno sodišče, ni skoro nobenih »kmetov v stiski«, temveč pomožni delavci, brezposejni in drugi. Vsekakor taki ljudje, ki jih davki in doklade ne tišče tako močno kot uradnike same.

Takih dogodkov ne smemo brez pozornosti prezreti, ker razodevajo čisto jasno stališče prebivalstva napram oblastvom in uradništvu. V prejšnjih časih bi bilo pač popolnoma nemogoče, da bi se zoper državno oblastvo uporabljalo nasilstvo v taki obliki. V kratkem bi bila na mestu oborožena sila, ki bi bila z energičnim postopkom

da se sama ne bo okoristila s tega ogromnim premoženjem.

Vse to pa ni bilo hlijeno, ni ti tega razkazovala ljudem. Ob velikih prilikah, na primer na tistih štirih ali petih plesih, katere je Durantin prirejal vsako zimo, se je le premagala in oblekla oblačila, primerna svojemu položaju in naredila svoje občudovanja vredne dijamante. Toda to Vam ponavljam, ves ostali čas, če ne bi bila imela nekih določenih ptez, katere ima po naravi, bi jo bil vsakdo zamenjal z njeno sobarico.

Imela je hčer. Vzgojila jo je prav tako preprosto. Nalagala ji je tudi neprestano mnogo dela in zahtevala, da je dekletu opravilo vse izpite. In to ne iz nečimernosti, ni ti zaradi mode, ki pa sicer že pričinja ponehavati. Ne, imela je drug načrt. Nekoč mi je rekla:

»Hočem, da si pridobi Lucija vsa sredstva, da bo mogla biti revna nekoč, če ji bo to ugajalo.«

Dejal bi, da si je — ravno narobe kot vse razumne matere — stavila nalogo, da razvije v hčeri romantične misli. Za trdno je sklenila, naj se Lucija omoži iz ljubezni, oziroma, da govorim prav natančno, da ne

bo vzela nikoli moža, ki bi je ne ljubil in katerega sama ne bi ljubila in ki ne bo ne bogat, ne odličnega imena.

To je bila težka reč! Ni tako lahko milijonarjevi hčerki, da bi se omožila zgolj iz ljubezni. Dodajte še, da Lucija temu ni bila prav nič naklonjena. V bistvu je mlado dekletu po značaju sličilo očetu. Vendar si je po vrsti zaradi poslušnosti skušala domišljati, da ljubi troje ali četvero mladeničev brez denarja, ki so bili nekakšni umetniki ali pisatelji.

Toda vselej je gospa Durantinova v odločilnem trenutku opazila, da ji, če se tudi hči omoži iz ljubezni, nič ne jamči, da se snubec ne ženi zaradi denarja. Res je namreč popolnoma nemogoče zanesljivo vedeti, če kdo ljubi dekletu, ki bo imelo nekoč sto milijonov, zaradi nje same.

Po mnogih jalovih poskusih se je možja prijateljica končno odločila in dovolila hčeri, da se je prepustila svoji naravi in vzela za moža nekega vojvodo brez beliča v žepu.

Bila sem pri poroki. Gospa Durantinova je bila zelo mirna. Précej po obredu se je poslovila od hčerke, si dala naložiti

spametovala ljudi. Ni dvoma, da je mnogo kriva okolnost, da do takih dogodkov sploh pride, ker danes mislijo, da je mogoče z rokavicami spraviti k pameti tiste, ki majejo temelje države in njenih ustanov. Če se uporablja napram uradnikom nekega oblastva, ki vrše samo svojo dolžnost, sila zato, ker je večji krog ljudi mnenja, da mora ščititi tiste, zoper katere so se uporabljale zakonske mere, potem preneha vsaka reč v državi sama.

Iz takih dogodkov pa tudi razvidimo, kakšno stališče zavzemajo ti stanovi napram uradništvu. Okolnost, da so ti ljudje celo pripravljani, s silo iti nad uradnike, jih ogrožati na telesu in življenju, jasno kaže, kako prijazno so sicer razpoloženi napram uradniškimi težnjam, kako sicer mislijo o uradnikih in njihovih opravičenih zahtevah.

In uradništvo samo teh plameničih znakov ne vidi! Široki krogi med uradništvom mislijo, da je še zmirom čas za medsebojne borbe, da imamo še vedno čas, izmenjavati nasprotujoča si mnenja o potih in vodstvu in še vedno ne vedo, da se tudi pri nas že sliši klic: »Hannibal ante portas!«

K temu dogodku, ki se ostro odraža na zunaj, se pridružuje nekaj, kar se je zgodilo v zadnjem času. Znano je, da na raznih straneh razmišljajo o ideji stanov in organizatorična zgradba naše države na temelju tega sstanovskega načela je predmet razširjenega razmotrivanja. Znano nam je, da prireja neka politična stranka, katere ni mogoče prištevati ravno k pri-

jateljem uradništva, razgovore zaradi stanovskega programa in da naj se stanovska organizacija izvede na raznih stopnjah. Zanimivo je pri tem, da so vsi rezultati teh razgovorov usmerjeni v to smer, naj bi se vodilni uradniki politične uprave in sodniki volili, torej — kar iskreno povejmo — naj bi postali odvisni od trenutno v politiki vladajočih sil, tako da naj bi naravno ne bilo več neodvisnih poklicnih uradnikov, ki bi mogli po prisegi in dolžnosti napram vsakemu nepristransko izvrševati svojo službo.

Potem bi se seveda čisto naravno ne moglo zgoditi, da bi se državno oblastvo drznilo, uvesti postopanje zoper ljudi, ki zavajajo druge k neplačevanju davkov ali v slična, v kazens. zakonu s precej visokimi kaznimi obložena dejanja. Potem seveda more vsakdo storiti, kar hoče, ker se uradnik vendar ne bo smel drzniti, postopati proti temu, če noče izgubiti službe.

Zoper ta način spolitiziranja uradnikov, pred katerim smo že davno svarili, se bomo, pa naj pride od katere koli strani, enako in z vso močjo branili in prav tako se bomo branili zoper to, da ne bi uradništvo pri izvrševanju svoje službe uživalo polne varnosti.

Zahtevamo v vseh teh primerih ne le, da se krivci kaznujejo, temveč kar je mnogo važneje in kar je tudi štajerski deželni glavar v odgovor na neko vprašanje v priznanju vredni obliki sporočil, da se brezpogojno odredi vse potrebno, da bodo taki dogodki kratko malo v bodočnosti sploh nemogoči.

Stanovanjska sličica.

Od prijatelja lista, državnega upokojenca, smo prejeli naslednji dopis, ki dobro osvetljuje naše nemogoče najemniške razmere in ki obenem dokazuje, kako neutemeljeno je stališče organiziranih hišnih posestnikov. Ta značilni dopis slove:

»Stanujem od 1926. leta v privatni stari hiši v stranski ulici na periferiji mesta Ljubljane, kjer imam v najemu srednje veliko sobo in sobico (kabinet), kuhinjo, drvarnico in majhno gredico vrta, brez shrambe in drugih potrebnih pritklin.

Ko sem svojčas dobil to stanovanje po posredovanju stanovanjskega urada, sem si moral sam vse prostore stanovanja preurediti, očediti in na novo prepleškati, popraviti štedilnik in tla v kuhinji pokrpati ter razbite šipe nadomestiti, tako da me je vse skupaj stalo čez 1500 Din, preden sem se mogel vseliti v stanovanje.

Za to stanovanje sem spočetka plačeval 100 Din mesečno.

Tekom enega leta, vsled prodaje hiše, sem dobil novega hišnega gospodarja, kateri mi je stanovanje sukcesivno poviševal na končno vsoto 250 dinarjev mesečno.

Isti gospodar je leta 1929. dal napeljati v stanovanje električno razsvetljavo, za katero je od mene zahteval in sem mu tudi plačal 1000 Din.

Par mesecev pozneje (ob ukinitvi stanovanjske zaščite) je bila ta hiša spet prodana novemu gospodarju, ka-

teri mi je po oskrbniku naenkrat povišal to stanovanje od 250 na 550 Din mesečne najemnine.

Lani (1931) je dal sedanji gospodar napraviti kanalizacijo in vodovod v stanovanje ter spet povišal najemnino od 550 na 620 Din mesečno.

Pripomnim, da je za isto stanovanje od leta 1920 do leta 1926 plačeval moj prednik 250 Din, na četrto leta.

Kakor je pri meni, tako je tudi pri mnogih drugih najemnikih v starih hišah, — razen zelo pičlih izjem, — da so si morale stanke vsa popravila stanovanja, dokler je trajala stanovanjska zaščita, preskrbeti same in izvršena popravila tudi same plačati.

Da je moje stanovanje, ki je brez vsakega komforta, shrambe in drugih udobnosti, najmanj za 35% predrago, leži na dlani.

Umestno bi bilo, da bi se organizacije hišnih posestnikov zavzele tudi za to, da se najemnikom v starih hišah vse vsote, izdane za popravila stanovanj, vpeljavo elektrike, kanalizacije itd. povrnejo, ker šele potem bi bili njihovi odklonilni argumenti glede zaščite najemnikov zaradi pretirano visokih najemnin pravilni — nikakor pa še opravičeni.

Komentarja ni treba.

Obloke kemično čisti, barva, pilastri in lika tovarna J. O. S. REICH.

Likvidacija mariborske Samopomoči.

Prejeli smo sledeči dopis:

»Ker članek, ki je pod istim naslovom izšel v Vašem cenj. listu od 10. aprila 1932. ne odgovarja dejanskemu stanju zadeve in vsled tega bivše člane Samopomoči spravlja deloma v zmotu, prosimo, da v Vašem cenjenem listu ponatisnete sledeči popravek oz. sledeče pojasnilo: »Nabavljalna zadruga ima od 1. 4. 1931 svoj dobrodelni fond za članske namene. Iz tega fonda je ista dajala članom podpore ob smrti v družini v odstotkih po povprečnih nakupih blaga v zadrugi v zadnjih 5 letih. Ker podpora v vseh primerih ni bila posebno izdatna, se je na inicijativo mnogoštevilnih članov pravilnik za podpore po umrlih članih in njihovih zakonskih drugih spopolnil tako, da prispevajo tudi člani za vsak smrtni primer po 2 Din, kateri prispevki se izplačujejo poleg podpore, katero nudi zadruga po višini nakupov prizadetim družinam članov. Ta dopolnjeni pravilnik je bil sprejet na občnem zboru zadruga dne 20. marca t. l., ne glede na dejstvo, če Samopomoč likvidira ali ne. Ker je predvideno, da bodo člani med letom zapadle prispevke pri zadruzi večinoma krili koncem leta s svojim deležem čistega dobička od nakupov pri zadrugi, tako da članu ni treba odšteti gotovine, vrhu tega je glede na število članstva podpora ob smrti višja kakor pri Samopomoči, je seveda motivacija zadruga na prvi vidik ugodnejša kakor pri Samopomoči.

Ko je odbor »Samopomoči« zaznal za načrt zadruga, je predlagal svojemu občnemu zboru likvidacijo, uvidevši da bi glede na padec njihovega števila,

dobili upravičeni, po vedno več let plačujoči člani, vedno manj podpore.

Občni zbor Samopomoči pa je potem v prepričanju, da bo večina članov, kakor hitro se uveljavi načrt zadruga, prenehala plačevati prispevke za Samopomoč, sklenil likvidacijo, da obvaruje člane, ki bi plačevali prispevke naprej, ter mogoče ne bi dobili za svoja bodoča plačila primernega ekvivalenta. V dogovoru s Samopomočjo je zadruga sklenila, da prične izplačevati članske prispevke od 1. 4. 1932 naprej in to radi tega, da svoje člane, ki so bili zavarovani pri Samopomoči, obvaruje škode. Zadruga posluje samo s svojimi člani, kdor ni član zadruga, ne more biti član dobrodelnega fonda. Bivši člani Samopomoči vlagajo sedaj prošnje na zadrugo za odškodnino vplačane članarine. Te vloge so popolnoma brezpredmetne:

1. Ker so se članarine izplačale prizadetim članom.

2. Ker je preostalo samo 10.000 dinarjev od bivših 600 članov Samopomoči, do katerega ti po pravilih nimajo nobene pravice, vrhu tega se že glede na znesek sam ter število članstva zahtevam po odškodnini v visokosti izplačanih posmrtnin ne more ustrediti.

3. Zadruga od likvidirane Samopomoči ni prevzela nobenega premoženja ter nobenih obveznosti, ker je zadruga, kakor že omenjeno, podpore popolnoma na novo samostojno za svoje članove ustanovila in torej ni dedič »Samopomoči« ter tudi ne more prevzeti nobenih obveznosti za isto.

Nabavljalna zadruga drž. uslužbencev, r. z. z. o. z., Maribor.

Uradniško pravo v praksi.

Skrajšani rok za uradniško napredovanje. Po § 254. u. z. (oz. po § 244. zak. o drž. prom. osebnosti) se priznava uradnikom, ki so bili zaradi vojne preprečeni, da niso mogli pravčasno dokončati šolskih studij, skrajšani roki za napredovanje. Ta ugodnost pa se more izrabiti v smislu pojasnila prometnega ministrstva samo enkrat in sicer pri napredovanju v V. položajno skupino. Rok za napredovanje se bo skrajšal poedincu posebe na podlagi predloženih dokazov. Upošteva se pri tem samo šolski studij, absolviran pred vstopom v državno službo. Posebni odloki o izrabi teh ugodnosti se ne izdajajo. Ne velja pa ta predpis za uradniške pripravnike, ker nimajo položajne plače. Seveda je oblastvom zavarovana pravica svobodne presoje glede napredovanja posameznikov.

Važna odločba državnega sveta. Na svoji splošni seji dne 15. in 16. decembra 1931, št. 1026/32, je bila izdana sledeča odločba: »V dobo aktivne državne službe, ki se drž. uslužbencu računa po 1. odst. čl. 137. zak. o uradnikih in ostalih civilnih uslužbencih od

31. julija 1932 za pokojnino, se ne more računati čas, katerega je kdo odslužil na podlagi odloka o postavitvi, ki je bil s polnovejavno razsodbo državnega sveta uničen in v izvršitvi te razsodbe razveljavljen.«

Posebni dodatki za epidemsko službo. Na podlagi predpisov zakona o ureditvi socialnih in zdravstvenih naprav in v zvezi z zdravniškim zakonom je ministrstvo za socialno politiko predpisalo posebne doklade za epidemsko službo. Ta doklada se izplačuje poleg mesečne plače, položajne, draginjske doklade in znaša po položajnih skupinah in činih 1200 do 1710 dinarjev na mesec. Pravico do nje imajo zdravniki počeni z VIII. skupino navzgor, ki so nastavljeni v bolnicah za nalezljive bolezni in tisti, ki vrše higijenske posle, kot so to biologi, higijenski inženjerji, šolski zdravniki, bakteriologi, kemiki itd., če so nastavljeni v zavodih za proučevanje in pobiranje nalezljivih bolezni in se bavijo s temi posli. Zdravniki, ki prejemale te doklade, nimajo pravice do doklad po uradniškem zakonu, obenem pa ne smejo izvrševati zasebne prakse.

Inserirajte v „Našem Glasu!“

»Meni ni nič bolj jasnega. To je lep primer in zelo plemenit primer ženskega sovraštva. Ni dvoma, da gre za neko tistih najglobljih in nepopravljivih razžalitev, storjenih v prvih urah. V nekem trenutku je morala grozno trpeti zaradi moža, morda da se on tega niti zavedel ni. In ne da bi se zavedal, da je storil nekaj prav posebnega ogabnega. Toda bila je ranjena prav do dna in nikdar ni mogla pozabiti tega. Čakala je dvajset let zaradi hčerke in nihče ni vseh teh dvajset let niti slutil, kaj misli. Nato pa, tisti trenutek, ko je mogla, ne da bi prelomila svojo dolžnost, uiti možu, katerega je zaničevala, je odšla.

Dolgost tega pričakovanja, naglica in vzvišenost tega bega, to sovraštvo, tako stopnjevano, da je ona, stokratna milijonarka, našla slasti v ubožstvu, vse to je prav zares znamenito. Gospa Durantinova je značaj.

Drugi je odvrnil:

»Gospa Durantinova ima, tako mislim, nekaj, kar je še mnogo več: vest. V bistvu je to duša, ki je vzela evangelij prav zares in ki je tudi živila po evangeliju. Toda to je danes tako redko, tako neverjetno, tako prekomerno, zlasti v svetu, v katerem je ona živela, da nihče ni pomislil na tako preprosto razlago.

Gospa Durantinova se ni prav nič zanimala, da bi izvedela, če so moževi posli bili zakoniti s stališča zakonika. Videla je samo to, da je z neke vrste igro, kateri ni poznala pravil, — z ostudno igro, pri kateri najbogatejši na koncu vselej prav gotovo zmaga — ta tepec, ki ni sam ustvarjal nobenih dobrih del, vsako leto nagromadil na kupe milijone na že nakopičene milijone in da so bili ti milijoni nujno iztisnjeni iz prihrankov in dela revežev. Videla je, da je bil njen mož prebogati in zbalala se je tega denarja, to pa prav natanko zato, ker ni razumela, kako je bil pridobljen.

Zdelo se ji je, da bi, če ostane pri možu, značilo, da pritrjuje in dosledno tudi sodeluje pri teh nezasluzenih trpljenjih, pri teh pošastnih krivicah, pri tem zlu, ki jo je navdajalo s tesnobo in to tembolj zato, ker je bilo vse to tako daleč njenim očem, da vsega ni mogla točno doumeti, niti presoditi obsega... in s tem, da je odšla, si je rešila dušo.

Ob teh besedah je nekega urednika, ki je bil eden najodličnejših finančnih časnikarjev in je bil v naši družbi, premagal močan napad veselosti... K. D.

kovčeg v pokrito kočijo, ki je čakala pred vrati dvorca, skočila v voz in se odpeljala.

Od takrat prebiva v tesnem stanovanju, katero ste videli. Obržala si je samo šest tisoč frankov obresti, katere ji donaja dota. To je vse, kar ima za življenje. S seboj ni vzela niti svojih draguljev.

Kar je storila, in kar se nam zdi tako čudno, vse to je storila skromno, brez hrupa in pretiranosti, kakor stvar, za katero se je bila odločila že zdavnaj, kakor stvar, katero se je čutila dolžno storiti, katere ni mogla ne storiti in zaradi katere, čisto dosledno, si ne pripisuje nobene zasluge. Njeno vedenje jasno kaže, da ne želi, da bi ji kdó govoril o tem, da bi se ji čutil in da želi, naj vsak stori, kakor da tega ni opazil.

Ne dela se, kakor da se skriva, da se zapira v skrivnostno samoto. Zelo pogosto hodi k hčerki v posete in časih ostaja pri nji na kosilu. Svojih nekdanjih znanj ni prekinila. Prihaja celo od časa do časa k nam na večerjo, čisto v domačem krogu, kakor nekoč. Samo, da nosi danes prašni plašč ali dežnik in da se odpelje z omnibusom.

Vesela je, enako dobre volje, zmerom bolj prizanesljiva z drugimi. S hčerko in z zetom je zelo ljubezniva.

Niti enkrat ni vprašala po možu. Dal ji je ponuditi znatna sredstva za preživljanje, kar je pa odklonila. Prepričana sem, da je ne bo videl nikoli več.

Pogostoma sem se vpraševala: »Ali je doživela neko dramo v zakonu, da ga je tako zapustila?« Toda trdno sem se prepričala, da do drame med njima ni prišlo, čeprav je vladalo med njima nesporazumljenje. Vsekakor pa izvira vse to iz prvih časov njunega zakona.

Domnevala sem nekaj drugega. Morda je odkrila v poslih svojega moža kako lovpovsko denarniško dejanje in je zato sklenila zavračati umazani denar, da ne bi bila sokriva tatvine. Povpraševala sem o tem ljudi, ki imajo izkušnje.

No, Durantin je, kakor se zdi, neverjetno predržen in čisto edinstveno srečen. Toda njegove spekulacije, ki so ga obogatile, so prav take, kakor vsch ljudi na borzi. Kar se tega tiče, mu torej ne more žena nič očitati.

Skratka, jaz se ne najdem več.

Torej to so besede prijateljice gospe Durantinove, katere sem čisto natančno ponovil. Razumete vse to? —

Nekdo je dejal:

Vestnik.

Državnim upokojencem v Mariboru in okolici v vednost! Odslej se dobivajo nove »Prijava za prejemanje draginjskih doklad« v glavni zalogi tobaka »Geč in Gnus« v Mariboru. — Društvo drž. upokojencev in upokojenk v Ljubljani.

Določitev najemnin drž. uslužbenecem, ki imajo stanovanja v državnih ali za državo najetih hišah, je nanovo urejena z novo uvedbo od 1. maja naprej. Najemnine so znatno znižane. Prihodnjic več!

Sklad za sirote po upokojencih. Zadnji občni zbor sarajevske organizacije drž. upokojencev je sklenil, da se z ozirom na vedno večjo revščino preostalih družin po drž. upokojencih osnuje pri društvu poseben podporni sklad. Iz njega se bodo podeljevale najpotrebnejšim sirotam po društvenih članih podpore, kolikor bodo seveda sredstva dopuščala. Društvo je pozvalo člane, naj prispevajo po svojih močeh v ta podporni sklad. — Morda bi bilo prav, da naše ljubljansko Društvo drž. upokojencev in upokojenk osnuje kaj sličnega, ker je tudi med našimi upokojenci, posebno pa med njihovimi preostalimi, stiska vsak dan hujša.

Poštni dom v Ljubljani. V drugi polovici meseca marca se je vršil občni zbor zadruge »Poštni dom«, ki ima nalogo, da zgradi v Ljubljani skupen dom za vse poštne uslužbence in organizacije. Zadruga ima že lepo stavbišče ob Dunajski c. in v gotovini nad 600.000 Din denarja. Načrti so že izdelani in je občni zbor sklenil, da se še to pomlad prične z zidanjem doma. Za enkrat se bo zgradilo samo krilo ob Dunajski cesti, ki bo v tri nadstropja. Poštni dom je predvsem namenjen za konvikt, v katerem bodo našli otroci podeželskih poštarjev varen dom za dobo svojih studij. Idejo, da bi se na mesto doma zgradilo kako zdravilišče oz. okrevališče, je občni zbor odklonil

Nedeljeno uradovanje. S 1. majem je uvedeno za vse državne urade nedeljeno uradovanje od 1/8. do 1/14. ure. S tem se je izpolnila dolgoletna želja vsega aktivnega drž. uslužbenstva. Nedeljeno se bo uradovalo do konca septembra.

Odtegljaji za Zvezo nabavljajnih zadrug. Po novem zakonu o zadrugah drž. uslužbenec morejo žena in otroci po umrlem drž. uslužbencu, kateremu so bili odtegnjeni od prejemkov odtegljaji po 10 Din oz. 5 Din za Zvezo nabav. zadrug, zahtevati povračilo odtegljajev. Ni nam znano, da bi se bilo doslej v kakem slučaju to povračilo tudi dejansko izvršilo. Da se bo to moglo izvajati, je treba, da dobe drž. uslužbenec in upokojenci posebna potrdila, da so jim bili ti zneski res zadržani. Brez takih potrdil, je vsaka zahteva za vračilo odtegljajev sploh zelo problematična. Bilo bi prav, da se to vprašanje čim prej enotno uredi v smislu navedenega zakona.

Službena stanovanja sreskih načelnikov. Finančno ministrstvo je na prošnjo notranjega ministrstva izdalo mišljenje, da za sreske načelnike ne velja 1. odst. § 29. u. z., ki določa, da se vsakemu drž. uslužbencu, ki ima od države ali samoupravnega telesa naturalno stanovanje, vrednost istega odbije od osebne draginjske doklade (po novem fin. zakonu pa od skupnih prejemkov). Zato posledno za sreske načelnike ne velja tudi uredba o določevanju vrednosti stanovanj, ki je bila izdana na podlagi navedene odločbe. Zato se jim ne bodo odtegovali zneski za najemnino naturalnih stanovanj, že odtegnjeni pa se jim vrnejo.

Delnice Priviligirane agrarne banke. Navedena banka razglašča, da je delnice, katere so vpisali in že vplačali drž. uslužbenec, že vročila fin. ministrstvu, da jih dostavi podpisnikom. Zato naj se državni uslužbenec, ki jih še niso prejeli, ne obračajo na ravnateljstvo agrarne banke.

Iz organizacij.

Članom »Dobrote!« X. redni letni občni zbor »Dobrote«, obsmrtnega podpornega društva poštnih nameščenecv v Ljubljani, se bo vršil dne 29. maja 1932. dopoldne v beli dvorani hotela Union v Ljubljani, Miklošičeva cesta. Pričetek ob 8.30. Ako bi občni zbor ob tej uri ne bil sklepčen, se bo pričel pol ure kasneje, t. j. ob 9. in bo sklepčen ne glede na število navzočih članov. — Dnevni red: 1. Poročilo upravnega odbora in pregledovalcev računov. 2. Predlogi odbora in članstva. 3. Eventuelna izprememba pravil. 4. Dopolnilne volitve. 5. Slučajnosti. — Predlogi članov se morajo najkasneje 8 dni pred občnim zborom pisмено prijaviti odboru, ker se drugače o njih na občnem zboru ne bo sklepalo. — Odbor.

Organizacija železničarjev. Zaradi odredb novega zakona o prometnem osebju, ki so slične določbam §§ 76. in 345. u. z., je morala prenehati s poslovanjem ljubljanska »Prometna zveza železničarjev«. Njen likvidacijski občni zbor je 10. aprila sklenil, da se premoženje društva deloma razdeli med reducirane člane, deloma pa odstopi stavbni zadrugi »Železničarska družina«. — Tudi »Društvo železniških uradnikov s fakultetsko izobrazbo« ne more nadaljevati svojega delovanja, ker ni dobilo potrebnega dovoljenja. Zato bo likvidiralo. — Glede ostalih manjših društev železničarske stroke še ni odločeno. Zdi se pa, da bosta ostali samo obe splošni organizaciji, namreč UJNZB in USZJ.

Iz ljubljanske nabavljajne zadruge.

Upravni odbor je sklenil, da se opusti zadruga čevljarna in se prenese v delokrog Gospodarske zadruge poštnih uslužbenecv v Ljubljani, ki bo

o tem še sklepala. Da se pa članom omogoči nabava obuvala po nižjih cenah, bo upravni odbor zadruge nemudoma stopil v stik z različnimi večjimi proizvajalci čevljev glede dogovora. Člani si bodo nato pri določeni tvrdki mogli nabaviti obuvala po nižjih cenah na nakaznice, katere jim bo zadruga po potrebi izstavljala. — Da se še zniža cena kurivu, je upravni odbor že podvzel potrebne korake in upa, da se mu posreči doseči znižanje dobavne cene za premog. Tudi drva se bodo predvidoma pocenila in je v tem pogledu že zaključen dogovor. Enako bo skušala zadruga znižati ceno žaganim in cepljenim drvam, tako da bo mogla v vsakem oziru konkurirati z najugodnejšimi ponudbami zasebnih trgovcev. Pri tem bodo pa drva, kakor tudi premog, v zadrugi vselej prvovrstna, suha in se bodo pravočasno dostavljala članom na dom. — Po sklepu odbora si gre odbornik g. Slamič ogledat v Maribor poslovanje ondotne Nabavljajne zadruge, da se z izkustvi vzorne zadruge okoristi tudi ljubljanska, posebno kar se tiče organizacije dobave blaga in prodaje ter odpreme. — Na občnem zboru ljubljanske Železničarske nabavljajne zadruge bo našo zadrugo zastopal podnačelnik g. profesor Raič.

Iz zadruga prodajalne. Opozarjamo člane, da je zadruga uvedla prodajo suhe svinjine, in sicer reberc, krač, glave itd. Cene so konkurenčne, blago prvovrstno. — Prispel je pristni srbski sir kaškaval kg po 24 Din. Prav tako je zadruga iz Pirota dobila izvrstni mehki ovčji sir (kajmak) po 20 Din kg. Obe vrsti sta zelo redilni in dobrega okusa, cena je pa skrajno nizka. — Zadruga ima v zalogi prav dobro, zamčeno pristno štajersko belo vino iz Kapele, in belo ter rdeče vino iz Peka. Prodaja se v zaprtih steklenicah po 1.4 litra za ceno 14 Din brez steklenice. Prvovrstno dalmatinsko črno vino z Visa je pa po 12 Din liter.

Cenjenim damam in gospodom

priporočam trajno kodranje z novim aparatom model 32. Trajno kodranje že od Din 80.— naprej. Prevzamem vso garancijo, kodranje ne peče in jamčim, da se ne kvarijo in sežgo lasje. Gg. uradnikom znižan mesečni abonma striženje otrok Din 5.— ondularanje Din 7.— Na znižanje cen posebno opozarjam gg. uradnike in njih družine. Priporoča se

Frizerski salon za dame in gospode

Franc Loborec * Ljubljana

Borštnikov trg št. 4

Telefonska št. 2412

Štev. pošt. hran. 11.165

Vzajemna posojilnica v Ljubljani

r. z. o. z.

Miklošičeva cesta 7

v lastni palači, dovoljuje pod ugodnimi pogoji vsakovrstne kredite in posojila državnim uslužbencem proti poroštvu, zanzambi na prejemke, zastavi življenjskih polic in vrednostnih listin ter vknjižbi na posestva. Odplačilo v mesečnih obrokih. Uradne ure od 8.—2.

L. Mikuš

Ljubljana, Mestni trg 15

priporoča svojo zalogo

dežnikov ter sprehajalnih palic

Popravila se izvršujejo točno in solidno

Priporočamo tvrdko

M. Tičar, Ljubljana

za nakup vseh pisarniških in šolskih potrebščin.

Modno blago, perilo in potrebščine za šivilje in krojače priporoča tvrdka

A. PERSCHE

LJUBLJANA, Marijin trg št. 8.

★ Tvrdka A. PERSCHE se je preselila na Marijin trg 8 (poleg novega mostu.)

Dežnike

Nogavice

VSE IZ LASTNE TOVARNE

v priznano solidni in elegantni izdelavi

ODDAJAMO PO TOVARNIŠKIH CENAH

v naši prodajalni v Ljubljani,

PRED ŠKOFIJO 10

PRVA JUGOSLOVANSKA TOVARNA DEŽNIKOV IN NOGAVIC

JOSIP VIDMAR

Knjigarna Učiteljske tiskarne

v Ljubljani

Frančiškanska

ulica 6

TELEFON ŠT. 3397

RAČUN POŠTNE

HRANIL. ŠT. 10.761

priporoča cenj. občinstvu svojo zalogo vseh pisarniških in šolskih potrebščin. Lastna izdelovalnica šol. zvezkov. Knjigarna sprejema naročbe na knjige iz inozemstva, na vse domače in inozemske liste, revije itd. Velika izbira razglednic in slik. Cene solidne! Postrežba točna! Zahtevajte cenik!

A. & E. Skabernè, Ljubljana

Velika izbira češkega in angleškega sukna.

C. J. HAMANN
Ljubljana

Vam nudi najsolidnejši vir nakupa perila, opreme nevest in novorojenčkov, perja, modnih potrebščin - Predtiskarilja modernih ročnih del.